

מסכת מכות

פרק ג'

א. זאלו הו הלוֹקִין, הַבָּא עַל אֲחֹתָו, וְעַל אֲחֹת אָבִיו, וְעַל אֲחֹת אָמֶן, וְעַל אֲחֹת אַשְׁתָּו, וְעַל אַשְׁת אָחִיו, וְעַל אַשְׁת אָחֵי אָבִיו, וְעַל הַבָּהָרָה, אַלְמָנָה לְכָהו גָדוֹל, גְרוֹשָׁה וְחַלּוֹצָה לְכָהו קָדוֹת, מִמְזָרָת וְגַתִּינָה לִיְשָׂרָאֵל, בֶת יִשְׂרָאֵל לְגַתִּין וְלִמְזָרָה. אַלְמָנָה וְגְרוֹשָׁה, חִיבֵין עַלְיהָ מְשׁוּם שְׁנִי שְׁמוֹת. גְרוֹשָׁה וְחַלּוֹצָה, אִינוֹ חִיב אֶלָּא מְשֻׁם אֶחָד בְּלִבְך:

ב. הַטְמָא שָׁאכַל אֶת הַקָּדֵשׁ, וְהַבָּא אֶל הַמִּקְדֵּשׁ טְמָא, וְהַאֲכֵל חַלֵּב, וְדַם, וְנוֹתָר, וְפְגֹול, וְטָמָא, הַשׁוֹחֵט וְהַמְּעַלָּה בְּחִזֵּן, וְהַאֲכֵל חַמֵּץ בְּפֶסֶח, וְהַאֲכֵל וְהַעֲוֹשָׂה מְלָאכָה בַּיּוֹם הַכְּפֹרִים, וְהַמְּפִיטָם אֶת הַשְּׁמָנוֹ, וְהַמְּפִיטָם אֶת הַקְטָרָת, וְהַסֶּה בְּשֶׁמֶן הַמְשַׁחָה, וְהַאֲכֵל נְבִלוֹת וְטִירְפוֹת, שְׁקָצִים וּרְמַשִּׁים. אֲכֵל טָבֵל וּמְעִישָׁר רָאשֵׁוֹן שֶׁלֹּא נְטַלָּה תְּרוֹמַתָּו, וּמְעִישָׁר שְׁנִי וְהַקָּדֵשׁ שֶׁלֹּא נְפָדוֹ. פֶּה יְאַכֵּל מִן הַטָּבֵל וַיְהִיא חִיב, רְבִי שְׁמַעַון אָוֹמֵר כֵּל שֶׁהָוֹא, וְחַכְמִים אָוֹמְרִים כְּזַיִת. אָמֵר לְהָם

רבי שמעון, אין אפס מודים לי באוכל גמלא כל שהוא חיב. אמרו לו, מפני שהיה כבירתו. אמר לנו, אף חטה אחת כבירתו:

ג. האוכל בפורים עד שלא קרא עליהם, קדשי קדשים חוץ לקהלעים, קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה, השומר את העצם בפסח הטהור, הרי זה לזה ארבעים. אבל המותר בטהור והשומר בטמא, איינו לזה ארבעים:

ד. הנוטל אם על הבנים, רבי יהודה אומר, לזה ואיינו משלחת. וחכמים אומרים, משלם ואיינו לזה. זה הכלל, כל מצות לא מעשה שיש בה קום עשה, אין תיבין עלייה:

ה. הקורח קרחה בראשו, והמקירף פאת ראשו, והמשחית פאת זקנו, והשורט שריטה אחת על הפטת, חיב. שרט שריטה אחת על חמישה מתיים או חמיש שריטות על מת אחד, חיב על כל אחת ואחת. על הראש, שפתיים, אחת מכאן ואחת מכאן. על נזקנו, شפתיים מכאן ושפתיים מכאן ואחת מלמטה. רבי אליעזר אומר, אם נטלו כלו כאחת, איינו חיב אלא אחת. ואיינו חיב עד שיטלו בთער. רבי אליעזר אומר, אפילו לקטו במלקט או ברהיטני, חיב:

ו. הכותב כתבת קעקע, כתוב ולא קעקע, קעקע ולא כותב, איינו חיב, עד שיכותב ויקעקע בדיו ובכחל ובכל דבר שהוא רושם. רבי

שְׁמַעַן בֶּן יְהוָה מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעַן אֹמֵר, אַינוּ חִיב עַד שִׁיכְתּוֹב
שֵׁם הַשֵּׁם, שְׁגָאָמֵר (וַיַּקְרָא יְתָ) וְכַתְּבָת קָעַקָּע לֹא תִּתְנַזֵּב בְּכֶם אֲנִי ה':

ג. נִזְיר שְׁהִיה שׂוֹתָה בֵּין כָּל הַיּוֹם, אַינוּ חִיב אֶלְאָחֶת. אָמְרוּ לוּ
אל תִּשְׂתַּחַת אֶל תִּשְׂתַּחַת וְהוּא שׂוֹתָה, חִיב עַל כָּל אֶחָת וְאֶחָת:

ה. הִיא מַטְמָא לִמְתָּמִים כָּל הַיּוֹם, אַינוּ חִיב אֶלְאָחֶת. אָמְרוּ לוּ אֶל
תַּטְמָא, אֶל תַּטְמָא, וְהִיא מַטְמָא, חִיב עַל כָּל אֶחָת וְאֶחָת. הִיא מַגְלִיחָ
כָּל הַיּוֹם, אַינוּ חִיב אֶלְאָחֶת. אָמְרוּ לוּ אֶל פְּגַלָּח אֶל פְּגַלָּח וְהוּא
מַגְלִיחָ, חִיב עַל כָּל אֶחָת וְאֶחָת. הִיא לְבוֹשׁ בְּכָלָאים כָּל הַיּוֹם, אַינוּ
חִיב אֶלְאָחֶת. אָמְרוּ לוּ אֶל תְּלַבֵּשׁ אֶל תְּלַבֵּשׁ וְהוּא פּוֹשֶׁט וְלוֹבֵשׁ,
חִיב עַל כָּל אֶחָת וְאֶחָת:

ט. יְשׁ חֹרֶשׁ פָּלָם אֶחָד וְחִיב עַלְיוֹ מִשּׁוּם שְׁמַנָּה לְאוֹין, הַחֹרֶשׁ
בְּשֹׁור וְחַמּוֹר, וְהוּא מִקְדְּשִׁים, בְּכָלָאים בְּכָרְם, וּבְשִׁבְיָה, וַיּוֹם טוֹב,
וְכֵן וְגַזְוִיר בְּבֵית הַטְמָאָה. חַנְנִיא בֶּן חַכִּינָא אֹמֵר, אָף הַלְוִבֵּשׁ
כָּלָאים. אָמְרוּ לוּ, אַינוּ הַשֵּׁם. אָמַר לָהֶם, אָף לֹא הַגְזִיר הוּא הַשֵּׁם:

י. כַּמָּה מַלְקִין אָתוֹ, אֶרְבָּעִים חִסְר אֶחָת. שְׁגָאָמֵר (דברים כה)
בְּמִסְפֵּר אֶרְבָּעִים, מַנְנָן שַׁהְוָא סְמוֹנָה לְאֶרְבָּעִים. רַבִּי יְהוָה אֹמֵר,
אֶרְבָּעִים שְׁלִמּוֹת הוּא לוֹקָה. וְהִכְנָן הוּא לוֹקָה אֶת הַיְתָרָה, בֵּין
כִּתְפָּיו:

יא. אין אומדין אותו אלא בנסיבות הראות להשליש. אמדונו
לקבל ארבעים, לקה מקצת ואמרו שאין יכול לקבל ארבעים,
פטור. אמדונו לקבל שמנה עשרה, משלהקה אמרו שאין יכול הוא
לקבל ארבעים, פטור. עבר עשרה שיש בה שני לאין, אמדונו
אמד אחד, לוקה ופטור. ואם לאו, לוקה ומתרפא וחזר ולוקה:

יב. כיצד מלכנו אותו, כופתathy ידיו על העמוד הילך והילך,
וחוץ הקNST אוחז ברגלו, אם נקלעו נקלען, ואם נפרמו נפרמו,
עד שהוא מגלח את לבו. וכך נחונה מאחריו, מן הקNST עומדת
עליה. ורצועה של עגל בידו, כפולה אחד לשנים ושנים לארבעה,
ושתית רצועות עלות ויורדות בה:

יג. זדה טפח ורקבה טפח, וראשה מגעת על פי כירסו. ומהו אותו
שליש מלפניו ושתית ידות מאחריו. ואיינו מהו אותו לא עומד ולא
יושב אלא מטה, שאין אמר (דברים כה) והפילו השפט. ומה מה מה
בידו אחת בכל כחו:

יד. וחקורא קורא (שם כח) אם לא תשמר לעשות וגוי והפלא ה'
את מכתה ואת מכות וגוי, וחזר למתחלת המקרא (שם כת)
ושמרם את דברי הבraitה זו את וגוי, וחותם (תהלים עח) והוא
רחום יכפר עון וגוי, וחזר למתחלת המקרא. ואם מות פרחת ידו,
פטור. הוסיף לו עוד רצועה אחת ומית, הרי זה גולה על ידו.

גַּתְקָל בֵּין בָּרָעִי בֵּין בָּמִים, פֶּטוֹר. רַבִּי יְהוֹדָה אָמֵר, הָאִישׁ בָּרָעִי
וְהָאָשָׁה בָּמִים:

יה. כל חִיבֵּי כִּרְתֹּות שָׁלָקוּ, נִפְטָרוּ יְדֵי כִּרְתָּתוֹ, שָׁנָאָמֵר (דברים כה) וְגַלְלָה אֲחֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם, כְּשַׁלְקָה הָרִי הוּא כְּאַחֲיכֶם, דְּבָרִי רַבִּי חַנְכִּיאָ בֶּן גָּמְלִיאָל. אמר רַבִּי חַנְכִּיאָ בֶּן גָּמְלִיאָל, מָה אִם הַעֲבֵר עִבְרָה אֲחַת, נוֹטֵל נִפְשָׁוּ עַלְיָה, הַעֲוֹשָׂה מֵצָה אֲחַת, עַל אֲחַת כִּמְהָה וּכִמְהָה שְׁתַגְנַתָּנוּ לוּ נִפְשָׁוּ. רַבִּי שְׁמֻעוֹן אָמֵר, מִמְקֹמוֹ הוּא לִמְדָה, שָׁנָאָמֵר (וַיָּקָרָא יְה) וְגַרְתָּהוּ הַנִּפְשָׁוֹת הַעֲשָׂת וְגוֹ, וְאָמֵר (שם) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אַתֶּם הָאָדָם וְהִבְהָם. הָא, כֹּל הַיֹּשֵׁב וְלֹא עַבְרָה עִבְרָה, נוֹתְגִנִּין לוּ שְׁכָר כְּעֹשָׂה מֵצָה. רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן רַבִּי אָמֵר, הָרִי הוּא אָמֵר (דברים יב) רק חִזְקָה לְבָלָתִי אָכֵל הַקְּם כִּי הַקְּם הוּא הַנִּפְשָׁש וְגוֹ, וּמָה אִם הַקְּם שְׁנִיפְשָׁשׁ שֶׁל אָדָם קָצָה מִמְּפָנוֹ, הַפּוֹרֵשׁ מִמְּפָנוֹ מְקַבֵּל שְׁכָר, גִּזְל וְעֶרְיוֹת שְׁנִיפְשָׁשׁ שֶׁל אָדָם מִתְאֵנָה לְהָנוּ וּמִחְפְּדָתָנוּ, הַפּוֹרֵשׁ מְהָנוּ עַל אֲחַת כִּמְהָה וּכִמְהָה שִׁיזְבָּה לוּ וְלִדוּרוֹתָהוּ וְלִדוּרוֹתָהוּ עַד סֻוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת:

יו. רַבִּי חַנְכִּיאָ בֶּן עֲקָשִׁיא אָמֵר, רְצָחָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִזְכָּות אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָּה הַרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצּוֹת, שָׁנָאָמֵר (ישעיה מב) יי' חַפֵּץ לְמַעַן אֶזְקָעָה יָגְדִיל תּוֹרָה וַיִּאָדֵר:

